

Εφημερίδα : « *Η Βραδυνή* »

Θεατρική κριτική : *Μαρίκα Θωμαδάκη*

« Θεατρική σκηνή »

Λείας Βιτάλη : « *Το μεγάλο παιχνίδι* »

Σκηνοθεσία : *Αντώνης Αντωνίου*

Σκηνικά- κοστούμια : *Ειρήνη Παγώνη*

Φωτισμοί : *Σάκης Μανιάτης*

Ερμηνεύουν : *Αντώνης Αντωνίου, Νατάσα Ασίκη, Γεωργία Ζώη, Βασίλης*

Μπατσακούτσας, Χριστίνα Σαμπανίκου

«Το μεγάλο παιχνίδι» της Λείας Βιτάλη τροφοδοτεί την «Θεατρική Σκηνή» του Αντώνη Αντωνίου με το υλικό εκείνο που χρειάζεται, στις μέρες μας, μια επιτυχημένη παράσταση: Έντονη δραματικότητα, ιλιγγιώδεις ρυθμοί, σύγχρονη θεματογραφία των ηρώων και, ως ένα βαθμό, ήρωες αντι-ηρωικούς. Πράγματι, το έργο της Λείας Βιτάλη συναντά, δραματολογικά μιλώντας, την πολύ σύγχρονη γραφή της ξένης αλλά και της εγχώριας θεατρικής παραγωγής, η οποία, τα τελευταία χρόνια, έχει υιοθετήσει την αισθητική του φιλμικού, σε μια προσπάθεια ίσως να αποδοθεί το ανθρώπινο μέτρο απηλλαγμένο από την θεατρική υπέρβαση. Βέβαια το καινούργιο έργο της Λείας Βιτάλη (όπως και το « Γεύμα ») έχει την τύχη να βρίσκεται στα χέρια του Αντώνη Αντωνίου, ενός από τους λίγους ακόμα Έλληνες ανθρώπους του θεάτρου που επιμένει θεατρικά και υποστηρίζει με πάθος την υπόθεση « θέατρο », μαζί με την Νατάσα Ασίκη, αλλά και με τους ηθοποιούς που επιλέγει κάθε φορά, δημιουργώντας έτσι μία νέα ολοκαίνουργια κάθε χρόνο πρόταση θεατρικής ποιότητας.

Ο Αντώνης Αντωνίου ξέρει να σκηνοθετεί για το σανίδι, που είναι σκληρό και ανελέητο, που δεν λείει ποτέ ψέματα, που σε τσακίζει αν τολμήσεις να εμφανισθείς φτωχοδιάβολος της αλήθειας. Η φετινή πρόταση της « Θεατρικής Σκηνής » φέρνει κοντά τον θεατή στην καθημερινή του αλήθεια έτσι ώστε να δημιουργείται ένα παράδοξο φαινόμενο θεάτρου μέσα στο θέατρο με πρωταγωνιστές τους θεατές του θεάτρου που παρακολουθούν το θέαμα του εαυτού τους μέσα από τα σώματα των ηθοποιών, διατηρώντας όμως την συμβατική σχέση με τους απέναντι, δηλαδή με τον χώρο της σκηνής και του θιάσου. Με άλλα λόγια, ο θεατής συναισθάνεται ότι αποτελεί ενεργό αντικείμενο της παράστασης την ίδια στιγμή που πιστεύει ότι ό,τι συμβαίνει αφορά στους άλλους και όχι σε αυτόν. Εξάλλου, η συγγραφέας του « Μεγάλου παιχνιδιού » συνταιριάζει τέλεια την φιλοσοφία του ριάλιτι σόου και την κοσμοθεωρία που επαγγέλλεται ο Μεγάλος Αδελφός. Τα τεκταινόμενα στη σκηνή του θεάτρου απομονώνουν ηρωικά και πένθιμα τέσσερις αντι-ήρωες δρώντες στον χώρο ενός εφιαλτικού τεχνολογικού « διαδρόμου » περιμένοντας την οικονομική επιβράβευση για να εκτοξευθούν στην ουτοπία ενός προσωπικού προσδόκιμου που τους καθιστά

παραδειγματικά μεγέθη διογκωμένα από την επιμέρους συμβολή εκατοντάδων ομοϊδεατών του χρήματος.

Το μεγάλο κόλπο, ο τζόγος, το τζακ-ποτ, με άλλα λόγια η « χρηματιστηριακή », υπόσταση του Όντος φανερώνει στον κεκλεισμένων των θυρών χώρο την φρικαλέα αναμέτρηση των συνοδοιπόρων ενός εξευτελισμένου, δηλαδή απομυθοποιημένου, Σισύφου, με τις δυνάμεις του παραλόγου. Όμως, ο Άνθρωπος του « Μεγάλου παιχνιδιού » πρέπει να επιβιώσει και, κατά κάποιον τρόπο, επιβιώνει, τουλάχιστον στην κάθαρση που αφορά στους θεατές, επιλέγοντας ένα σάλτο μορτάλε που τον αποκαθιστά κάπως στη συνείδηση του σκεπτόμενου ανθρώπου. Ο Αντώνης Αντωνίου σκηνοθετεί ακολουθώντας το μέτρο ενός ταχύρυθμου, τεμνόμενου από πολλαπλά « κρεσέντο » αποδίδοντας έτσι το συγκρουσιακό περιβάλλον των προσώπων της στατικής, θα λέγαμε, πλοκής. Από αυτήν εκπηγάζει άλλωστε το μεταφυσικό οξύμωρο μιας συνδιαλογής ανάμεσα στην απούσα εξωσκηνική οντότητα της άγνωστης εξουσίας και στους παρόντες καταναλωτές της αναμονής, παγιδευμένους και αιχμαλώτους μιας προσωπικής Λερναίας Ύδρας διαβιούσας σε όλο το εύρος των αναγκών της θεσμοθετημένης κοινωνίας.

Στον ρόλο του Μιχάλη, ο Αντώνης Αντωνίου δίνει από την αρχή το στίγμα της πεπρωμένης διαδρομής του ενσαρκώνοντας την προϋπάρχουσα πραγματικότητα του χαρακτήρα που υποδύεται. Ο κ. Αντωνίου παίζει έντονα φέροντας στο 'εδώ και τώρα' την προηγούμενη κατάσταση απελπισίας του ήρωα και προοικονομώντας το τέλος της πορείας του. Ως Λιάνα, η Νατάσα Ασίκη αποδίδει, με υποκριτική δεινότητα, τις ελάχιστες αποχρώσεις του ρόλου της τον οποίο διανθίζει, πέρα από το ρεαλιστικό υπόβαθρό του, με αυτή την 'μεταφυσική' διάθεση, που διακρίναμε, δηλαδή με στοιχεία που δείχνουν τη σύγκρουση (αλλά και την ευθυγράμμιση ενίοτε) ανάμεσα στην υπερφυσική δύναμη του εξουσιαστή, που παρακολουθεί και φακελώνει μέσα από την τεχνολογική υπεροχή, και στον πραγματοποιημένο άνθρωπο. Η κ. Ασίκη εκδηλώνει, μέσα από τον ρόλο της, την απαραίτητη, 'αποστασιοποίηση' που υπαγορεύει η ανάγκη ασκήσεως κριτικής επί του προσώπου της αναφοράς χάρη στην τεχνική της υποδύσεως ενός φαντασιακού προσώπου. Η κ. Ασίκη κατέχει αυτή την σπάνια εντέλει τεχνική που οδηγεί στην κριτική απόσταση από τον ρόλο.

Ως Ρένα, η Γεωργία Ζώη αποδίδει την αμηχανία χωρίς να εμβαθύνει σε έναν πολύπλοκο ρόλο πέφτοντας στην παγίδα της ίδιας της συγγραφέως, της οποίας η γραφή φέρει ένα σοβαρό ελάττωμα, την έλλειψη διαβαθμίσεων που κλιμακώνουν τις εντάσεις. Αντίθετα, πολύ μετρημένος και αρκετά ευθύβολος στις εκδηλώσεις του εμφανίζεται ο νεαρός Βασίλης Μπατσακούτσας στον ρόλο του Μπίλλυ. Η συμβολή του στην παράσταση είναι σημαντικότερη δεδομένου ότι ο ηθοποιός αυτός δημιουργεί ευεργετικό αντίβαρο στον κ. Αντωνίου, με αποτέλεσμα την απόδοση ενός χαρακτήρα-μοχλού των κορυφώσεων της πλοκής. Ο Βασίλης Μπατσακούτσας ερμηνεύει τον Μπίλλυ

αλλά και ό,τι βρίσκεται πέρα από τον θεατρικό χαρακτήρα, χειριζόμενος με ακρίβεια τις κινήσεις και την έκφραση του προσώπου για να αποδώσει με καθαρότητα τον κλασσικό μεν ‘γιάπη’ αλλά και τον φοβισμένο ανθρωπάκο που αναπνέει παντού τον αέρα της άγνωστης εξουσίας. Τέλος, η Χριστίνα Σαμπανίκου (παρουσιάστρια) κινείται με τον απαραίτητο για τον ρόλο ρυθμό προσθέτοντας όμως και ένα στοιχείο κριτικής που καθιστά αυτό τον ρόλο-πέρασμα λυδία λίθο και κομβικό σημείο της πλοκής.

Τα σκηνικά και τα κοστούμια της Ειρήνης Παγώνη μαζί με τους καλούς φωτισμούς του Σάκη Μανιάτη συμπληρώνουν διεκπεραιωτικά την σκηνοθεσία της άκρως ενδιαφέρουσας αυτής παράστασης στην « Θεατρική Σκηνή ».

Δημοσίευση: 29/11/2001